

Bijeenkomst Parkinson Café Maastricht op Dinsdag 12 November 2019:

Huisarts en neuroloog; een sterke combinatie bij behandeling van de patiënt met Parkinson.

Deze keer was het format een paneldiscussie rondom de vraag: 'Tot wie moet de Parkinson patiënt zich wenden in een bepaalde situatie?' Er was bijzonder veel belangstelling voor deze bijeenkomst.

Panel leden :

- Thijs Wiertz , Huisarts in Bunde
- Mark Kuijf, neuroloog in het MUMC+
- Wim van de Camp, Parkinson patiënt
- Anouscha Winkens, organisatielid Parkinson Café Maastricht, discussieleider

Na de introductie van de panelleden was de eerste vraag aan Wim: 'Vertel eens hoe de ziekte van Parkinson bij jou werd vastgesteld.'

Wim van de Camp woonde in 2007 in Amerika toen hij last kreeg van een tremor in de rechterhand. De geraadpleegde neuroloog heeft een groot aantal onderzoeken uitgevoerd (MRI ed) zonder dat er een duidelijk beeld ontstond van de kwaal. Hij neigde naar Parkinson en schreef Parkinson medicatie voor, waar Wim echter niet op reageerde. Vanwege de tremor werd er vervolgens Topamax voorgeschreven waar hij wel goed op reageerde. Topamax wordt gebruikt bij epilepsie. De neuroloog had zijn twijfels en kon niet goed vaststellen wat de ziekte eigenlijk inhield.

Na terugkomst in Nederland (2 jaar later) werd Wim door zijn huisarts Thijs Wiertz naar een neuroloog van het MUMC+ verwezen. Daar werd Parkinson vastgesteld.

Mark Kuijf haakte hierop in. Dit is een veel voorkomende situatie. In een vroeg stadium van de ziekte van Parkinson kan lang niet altijd een diagnose gesteld worden. Soms moet de diagnose uitgesteld worden tot er bij de patiënt meer symptomen zichtbaar worden en er een duidelijker beeld ontstaat van de ziekte. De ziekte van Parkinson is zeer complex en kan zich op velerlei manieren openbaren. En geen twee patiënten hebben een zelfde ziektebeeld. Afhankelijk van de manier waarop de ziekte zich openbaart zal de neuroloog een bepaalde behandeling en medicatie voorschrijven. Op een vraag uit het publiek of de ziekte kan worden aangetoond vertelde Mark dat de neuroloog inmiddels een test kan gebruiken waarbij met behulp van een hersenscan naar de aanwezigheid van dopamine wordt gekeken.

Vervolgens vertelde Thijs Wiertz dat Wim van de Camp een tijdje later op spreekuur kwam met de mededeling dat de Parkinson erger was geworden. Hetgeen onjuist was. Thijs constateerde een nierbekkenontsteking waar Wim meteen voor werd opgenomen in het ziekenhuis. De huisarts moet onderscheid maken tussen Parkinson gerelateerde problemen en problemen van een geheel andere aard.

Wim verdeelt zijn problemen sindsdien over drie vakjes: Parkinson gerelateerd, urologische problemen en alle overige. Afhankelijk van het probleem maakt Wim een afspraak met of de neuroloog, of de uroloog of de huisarts.

Marc Kuijff vervolgt: Parkinson is een chronische ziekte, de neuroloog ziet de patiënt dan ook graag meerdere keren per jaar. Afhankelijk van de optredende problemen, zal hij de Parkinson medicatie en behandeling bijstellen.

Thijs Wiertz vult aan: de huisarts ondersteunt de patiënt en eventueel ook de mantelzorger met zaken als fysiotherapie, logopedie, ergonomie etc. Ook kan hij zorg dragen voor hulp bij de verzorging en eventuele opvang elders. Hij heeft immers een langdurige relatie met de patiënt en het gezin en kan het beste advies geven.

Ook zegt de huisarts: voordat de laatste levensfase aanbreekt is het zaak de “Advanced Care Planning” te bespreken met de huisarts. Hierbij wordt de patiënt uitgenodigd om aan te geven hoe hij zijn verdere leven wil inrichten en wat voor zorg hij nodig heeft. Reanimatie na een eventuele hartstilstand is niet langer een uitgemaakte zaak. Om tijdens de laatste fase in het leven adequate zorg te kunnen verlenen, is het wenselijk dat huisarts en neuroloog elkaar op de hoogte houden van de gewenste behandeling, en de verschillende mogelijkheden die er zijn samen bespreken. Hierbij wordt ook gekeken naar de balans tussen effectiviteit van een bepaalde medicatie en mogelijke bijwerkingen. Zodoende proberen huisarts en neuroloog het leven van de patiënt zo lang mogelijk waardevol te laten zijn. Een en ander volgens de opvatting van die patiënt. Duidelijke afspraken met de huisarts zijn van eminent belang. Als de arts voor bepaalde zaken noodgedwongen de kinderen om advies zou moeten vragen kan dat advies, mogelijk ingegeven door emotie, afwijken van de intentie van de patiënt. Ook het verzoek van de patiënt om palliatieve zorg of euthanasie en de condities waaronder, moeten vroegtijdig met de huisarts worden besproken.

Nadat de huisarts en de neuroloog vragen uit de zaal hadden beantwoord werd de discussie door Anouscha afgesloten.

Wim van de Camp